

Ἀφράταις Ὀθαλλοκαίς τόσον καιρὸ κλεισμέναις
γὰρ Σύνταγμα νὰ ποῦν
κί εὐνοήτους νὰ κτυποῦν,
καί Σωφραζέτ νὰ γίνουν καί χειραφετημέναις.

Κλεισμένα νὰ μὴ φθίνου τὰ ρόδα των οὐκ πρώτα,
τὰ μάτια των ν' ἀνοίξου μὲ Συναγμάτων φῶτα,
μ' ὀτομομπὶλ νὰ τρέχου, Σουλτάνε δοξασιμένε,
κί ἄνδρ πλὴ βίτ κί ἐκείναις εἰς τὸν Σωφρὸ νὰ λένε.

Ἄδρα ζειδωρὸς φουστ...
Παπισάχη τοῦκ γμασά.
Ἐμπροστά σου γόνυ κλίνω,
ὄξυμνῶ, σὲ μεγαλῶνω.

Ἄστυνόμοι μυστικοὶ
φεύγουσ ἀπ' εἶδῶ κί ἐκεῖ,
πάει κί ἡ λογοκρισία,
στὴν Σταμπούλ φετοχουσία,
κί ἔλα γίνονται θυσία.

Δὲν θὰ λέγ κί ἡ Πόλι τὸ γνωστὸν γμαγίς ἄλιτου,
ἔγω πλέον κἀθε ρόπος,
νὰν ἑλευθερὸς κί ὁ τύπος,
κί ὁ Ρωιμρὸς ὁ σιχοπλάκος νὰ κυκλοφορῇ παντοῦ.

Ἐπὶ κρυστάλλινον τὸ νῆμα τῆς ἑλευθερίας λούσου
κί ἔχε δύναμιν μονάχη τὴν ἀγάπην τοῦ λαοῦ σου.
Φεῦγε πάντοτε οὐκέρως τοὺς βολίους, τοὺς ὑπὸύλους,
μὰ ν' ἀφίγγε ποῖα ποῖα καὶ τοῦ θρόνου τοὺς Σιμβόλους
νὰ βουρλιζῶνται μετρώνας τρεῖς στὰ λάβρα, τρεῖς στὰ ῥόδια,
καὶ νὰ κἀνῆς Ἀμφιτροῖταις νὰ πηγαίνεις σὲ ταξείδια.

Νεύεις, σερτὴ Καλίση,
κί ἔχθραν ἀγρίων σήση
τὸ κέδουσε παποῦτσι.

Κί εὐνοήτους κινηγῶ
οὐκ τῆς Χανουρ κί ἔγῶ
μὲ ναργιλέ μαρκαῖσι.

Νέα πνοή,
νέα ζωή
λαοὺς ἐσυμφιλίωσι.

Ὅγοῦρ ὀλά,
χαῖρ ὀλά,
τὸ Σύνταγμα τ' αἰείωσι.

Ἐκ τῆς Σταμπούλ ἐπιστολῆς τοῦ πατριώτου «Φασουλῆ».

Βρὲ Πατριότο φαρλαῖ,
τὰ πιστεύεις ποῖ κί αὐτὰ,

πῶς κί ἡ Τουρκία Σύνταγμα θὰ κἀνῆ μετ' ἄθῆνα;...
τί ξαφνικά ποῦ βλεπόμασ' οὐ τοῦτοῦτον αἶωνα.

Γιὰ πῆς μου ποῖς ἐπίστευε ποῖ τοῦ μακομοῦρη,
πῶς ὀβόγαινε κί ὁ Παπισάχ ἀπὸ τὸ κερὰδῶρι
πρὸς τὸν κυρίαρχον λαὸν λόγο κί αὐτὸς νὰ βγάλη;
τὸ χάρεσε ποῖ κί αὐτὸ τὸ κλοῦδῶ σου κεφαλί;

Ἄλθῆνῃ συγγίνῆσις ἰδὸνῆσις τὰ στήθη...
Τί θέλετε; τοὺς ρώτησε κί ἀπήντησεσὰ νὰ κλήθη:
Ἐδνεῖχε καὶ κατὰσκοπεῖ, κί ἄλλα πολλὰ καθόνῆμα
μὰς ἔκαναν, Ἀβδουλ-Χαμίτ νὰ μὴ οἰδοῦσε χρόνια.
Γι' αὐτὸ ὁ ἐπιδομήσαμε κί ἔλθαμε στὸ Παλάτι
γιὰ νὰ γνωρίσωμε κί ἡμεῖς τὸν Παπισάχ κομμάτι.

Κί ὁ μέγας Παπισάχ ποῦ λῆς
ὀμίλησε μὲ τόνοι:
εἶναι τὸ μέλλον ἀσφαλές
καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον.

Ἀπότου τὸν Ὀσμανλιδῶν τὰ σκῆπτρα συγκερατῶ
τίποτα δὲν ζῆτῶ
κί ἄλλον δὲν ἔχω πῶσον μοῦ παρα τὴν οὐστηριαν οὐκ
κί ἐργάζομαι πρὸς τὸ καλὸν καὶ τὴν εὐημερίαν οὐκ.

και ἤσαστε οὖν ἀδελφοί με τὴν ἐλευθερίαν σας...
 και τὸν ἔπρόθεσα κι ἐγὼ,
 ποὺ θέλω νὰ λεπτολογῶ:
 κι' ἐλευθεροὶ νὰ βγαίνετε μαζί με τὴν κυρίαν σας.

Παιδιά μου, νὰ σ'οῦχάσετε, σ'τὰ σπῆγμα σας νὰ πάτε,
 κι' ἀλλήλους ν'ἀγαπήτε.
 Τέλος τοὺς ἐδεβαίωσε πὺς μέσα σ'τὴν καρδιά του
 τοὺς ἔχει οὖν παιδιά του.

Εἶπε τοιαῦτα σοβαρά σ'τὸ πλῆθος και σ' ἔμένα
 κι' ἐγὼ θαρροῦσα, Περικλῆ, πὺς ἀκούα κανίνα
 Μονάρχην Σύνταγματικὴν, ποὺ σ'τὸν ἐξώστη βγαίνει,
 και τὸν λαὸν παρηγορεῖ καὶ σὲ τὸν τραγογένη.

Ὅντως ὑπέροχος σκηνηλί
 ποία χαρὰ τοῦ πλῆθους...
 ὃ θέαμα, ποὺ συγκινεῖ
 κι' ἔμένα και τοὺς λίθους.

Φροντίς ἐθνουσιακοῦ και τοῦ Σουλτανέου ζήτη,
 κι' ἐγὼ μὲ δάκρυα χαρὰς τὸ Σύνταγμα κηρύττω,
 κι' ὃ προσφιλεῖ Τεφεῖκ-Πασσάς και μὲ τὰ δρό του χέρια
 μὰς ρίχνει τοῦ Χατζῆ-Μπεκίρ λουκούμα και σεκέρια.

Κι' ἔκει ποῦ πρόθεμα κι' ἐγὼ σεκέρη και λουκούμ
 μέσα σ'τὸ στόμα μοῦρχεται μιάς Τούρκισσας πασοῦμι,
 κι' εἶχα μεγάλη φοῦρα
 γι' αὐτὴν τὴν Νεοτοῦρκα.

Μὲ σκιάζει μένος Τουρκισσῶν φραίων κι' ἀπροπλάστων,
 κι' αὐταῖς γιὰ Σύνταγμα σφραγισθὺν
 και τοὺς ἐνούχους κυνηγοῦν,
 κι' ἔκεινοι τρέμοντες και φέρονε τῆς χρονιάς τὸν.

Ἢ τὸν λαὸν συγκίνησε και ποῦν δὲν συνεκίνοι;
 παπάδες μας Χριστοπανοῖ, Μουφτηδες και Ραβδίνοι
 φιλοῦνται κι' ἀγκαλιζόνται καταμυστῆς τοῦ δρόμου,
 κι' ἐγὼ τοὺς βλέπω, Περικλῆ, και κάνω τὸν σταυρὸ μου.

Ἄνοιξι πρὸς περίπτωσιν κάθε φυλῆς ἀγάλλη,
 κι' ἴδου τὸ μισοφέγγαρο με τὸν σταυρὸ προβάλλει,
 και μέσα σ'τὴν παλῶρουαν και μέσα σ'τὴν ἀμυγνίδια
 με σπράχνουν ἀπ' ἴδω κι' ἔκει,
 και παιανίζῃ μουσική
 τὸν θνον τὸν Ἑλληνηκὸν και τὴν Μασσαλιώτιδα.

Ἄλλοις ἀνδρῶν ἀκούς ἐδῶ, κι' ἔκειθεν λιγερὰ
 τὸ μέσ' ἀπὸ τὰ κόκκαλα μοῦ φέλλου, τὰ γαρὶ,
 κι' ἐγὼ τὸ σὺμπαν, Περικλῆ, θαρρῶ πὺς ἀνετρέπη
 και μὰς σ'τῆς Πόλις τὸ Τσαρὶ χορταίνω με κιντάπι.

Φιλίτια Τούρκα με Ρωμηά...
 ἢ θέαμα!... ψυχὴ μου!...
 κι' ἐγὼ σὲ Τούρκακι Τζαμζά
 κάνω τὴν προσευχὴ μου.

Βλέπω τὰ σκέλη, Περικλῆ, παιδόντος Ἰπουργοῦ
 ἀδούμα και κάποινα οὖν σκέλη πελαργοῦ.
 Γαυγίζου γιὰ τὸ Σύνταγμα κι' ἔκεινοι τὰ σκέλη,
 ποῦν τὰ πατεῖς και δὲν κοινοῦν ἀπὸ τὴν ταμπαζά,
 κι' ἐγὼ τοὺς ρίχνω κόκκαλα νὰ παύσουν τὰ γαυγίσματα
 κι' ἀπὸ κηφῆνας μας πολλοὺς τοὺς λέω χαριετισματα.

Ἄγραπτος λόγος και γραπτός
 εἰς τὴν Σταμπολῖ ἀναλαλεῖ
 ἀπὸ λαῶν ἤγγιτορας.

Κι' ὃ Πατριάρχης ὃ σεπτός
 θερμότατα καταρλεῖ
 τὸν Νεοτοῦρκαν ρήτορας.

Ὅποσος ἐθνουσιακοῦ
 ἐχθρότης δὲν ὑπάχει...
 σῆμαρ ἀνάτης ἀσπασιμῶ,
 φιλοῦν τὸν Πατριάρχη.

Ἄδελφότης τώρα κιὰ,
 κι' ἐγὼ τρώγω λεπτεπιά
 και κολοκυθόπορο
 και κυτῶ τὸν Βόσπορο.

Βρόμος, γέουπος, βροντή...
 χὸς κελσιν, χὸς κελτι,
 μὲ φιλοῦν, μὲ θαγκάνουν,
 και ταφοῦτ-πατροῦ
 κι' οἱ ταφοῦτδες κἀνουν.

Κάνετι μὲ φεσα,
 κάνετι με Πασσά,
 φέρ' ἐκμὲν-καταφι...
 Πασσάχ τοκὶ γιοσσά,
 χαιρε χαιρε, Καλλφη.

Ἐτοὺς Ἐπένθηδες εἰλους τὸ φεσάκι μου βγάξω,
 και ὁ τοὺς Μπέηδες σκούω κι' ὄλο ζήτη κραυγάζω,
 προσκυνῶ τοὺς Ἀγάδες κι' ἔνα κι' ἄλλον Γαζῆ,
 κι' ἀγκαλιζῶ Ζαπτιδες και Μπετῆδες μαζί.

Μ' ἀνταμόνου γαβροῦμι
 και μοῦ λέν: μπουγγουροῦμι.
 Μοῦ πετοῦν σφαγαλάκια,
 μπακλαδάδες, μπουρέκια,
 και φιλὸ Ταγκλάκια,
 και φιλὸ Ζαϊμπέκια.

Παρελαύνοντα βλέτω Σερὰτὸν φλογοδόλον
 και σκούω μεθ' ἑλων:
 Ἰσκεριμ, Ἰσκεριμ
 ἀφερμ ἀφερμ.

Δίνω θερμὸ φιλὸ
 σὲ τοῦτον τὸν Βαλῆ,
 σ' ἔκειτον τὸν Ρενάφη.

Φιλὸ οὖν πρῶτο βλεψῆ
 και τὸν Καϊμακίμη
 και τὸν Μουτασαρίη.

Σὲ κέντρα μεγάλα, σὲ δρόμους στενοὺς,
 φιλὸ κι' Ἀρμενίου, φιλὸ κι' Ἀλβανοῦ,
 φιλὸ Μουσελῆδες, Σορτῆδες, Ἰμῆδες,
 Δερβίσηδες, Χόντζηδες, Ἑβραίου, Καχάμηδες.

Φιλὸ κι' Οὐλεμῆ
 τὸν οὐέρο θερμῶ,
 και κάποιον Τακούση,
 και κάποιον Μουρτῆ,
 κι' ἔκεινος και μοῦσι
 και γένεια μοῦ φτι.

Φιλὸ και οὖνα, Περικλῆ, παράποτε θερμότερα,
 και σ'τὸν Ρωμηὸ τὸν προσοχῆ θὰ γράφω περισσότερα.